

NÁRODNÍ KNIHOVNA

1000983846

54K39890

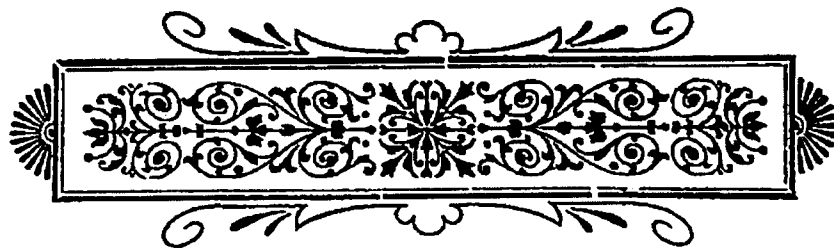

2 397 / 74

Pres. fond

7/5075

Tiskem moravské akciové knihtiskárny v Brně. — Papír
z továrního skladu Aloise Wiesnera v Brně.

Průběh života člověka
MARIŠE

Casto přichází mi na mysl, proč by člověk na tomto světě měl tak pevně lnouti k něčemu; nejen k nějaké věci, nýbrž i k nejdražším jemu osobám: k ženě, dětem, přátelům a j. Především třeba povážiti, jsme-li na tomto světě věčni čili nic? Zda-li pak vše, co máme — buďsi to hovádko, neb obilíčko v komorách, nebo nějaký stateček nastřádáný — zdaliž to vše, pravím, zůstane tak navždy neztenčeným? Neztratí-li se to? Neshnije to? Neztráví se to? ... Nikoli! Nic na světě netrvá věčně. A což pak my sami, co my jsme? Dnes jsme živi, a zítra, jak dá Pánbůh. Kdo žije mezi lidmi, slyší naporád: — tam vyvzáněji hrana, tam oplakávají nebožtíka, tam strojí pohřební hostinu. Každodenně slyšíme, kterak jeden onemocněl, druhý pracuje k smrti a třetí již umřel. Ani se nenaděješ a již i tobě samému smrt sedí na krku. Nebo se začneš rozpomínati na zemřelé: ten ti byl přítelem, onen byl hodný člověk, a toho neb onoho znal jsi jen málo. Začneš je všecky vypočítávat a brzo nevíš kudy kam: jako bys ve tmavém lese zabloudil.

Pozamyslíš se o těch, kteří byli blízcí tvému srdci a písnička bude stejná. Ten, s nímžto jsi jako pachole rostl, — zemřel; onoho, s nímžto jsi chodil do školy, — není již mezi živými; i ten, s nímžto jsi vyrostl a žil v přátelství, — odebral se již k otcům! Jak ten tak onen, jeden jako druhý, — všickni pomřeli!....

A když už je to tak všechno na světě ustanoveno, — pamatuj si dobře: i pro tvou duši přijdou a nebudou se ptát, — chceš-li jíti na odpočinek, anebo bys ještě rád užíval světa?

Když si to tak rozvážíme, toť věru nevím, proč bychom my nevěční, měli tak příliš lpěti na dočasném. Dělej každý raději takhle: Zachoval-li ti Bůh otce a matku, a tito žijíce s tebou blahorečí ti za to, že jich na stará kolena opatruješ; máš-li dobrou, poslušnou ženu, pečlivou hospodyní, při tom snad i rozumné a poslušné děti, tehda léhaje, vstávaje za všechno děkuj Bohu. Svě vlastní, rodné, pokrevné miluj a nejen svých trudů, nastrádaného jmění pro ně nelituj, alebrž i svou duši v čas za ně obětuj, ukřižuj se, umři za ně, při tom však pamatuj, že i oni jsou na tomto světě pouze hosty, jako každý člověk, — ať cář, pán, arcikněz, voják nebo nejsprostější člověk.

Povolá-li náš Dobrotivý Otec někoho z nás k sobě, nesprovázej ho s hořem a zármutkem, ale bez reptání a výčitek udělej kříž a řci: „Pane, buď vůle Tvá nad námi hříšníky!“ Žalu se nepoddávej, ukrátil by ti věku. Jestli veliký hřích přivolatí na sebe smrt nebo nemoc, neboť kdo neostříhá svého těla, ten uvozuje svou duši v záhubu.

Zvláště pak nezapomínej nikdy, že pochováš-li ty někoho dnes, mohou tebe pochovati zítra. Budeme pak všichni pohromadě u Dobrotivého Pána v radosti věčné, a tam už nebude ničádných nemocí, tam nás nepostihne ničádné hoře, ničádné neštěstí.

A ještě něco: Postihne-li někoho z našich bližních neštěstí, hoře, — pochová-li někoho ze svých blízkých příbuzných, člověka, jemu draheho, — domníváme se, že neštěstí to seslal naň Bůh za jeho hříchy a nepravosti. Nikoli. Jen si vzpomeňte, co náš duchovní otec v kostele četl. Privil: Nebeský Cář jest pro všechny tím, čím jest otec svým dětem.... Můžeme si to vysvětliti asi takto: Na ulici sejdou se dítky a započnou hru; mezi nimi vyskytnou se tací svévolníci, kteří místo hry chtějí se rvát, hašteřit a nadávat; namane-li se jim druh útlý a slaboučký, může mu každý ublížiti; zahlédne-li však otec takového dítku, jak s ním jeho druhové nakládají, povolá ho zajisté co nejdříve domů, aby se od zlých pacholat nepokazil. Aby pak mu samotnu nebylo smutno, posadí ho k sobě, přitulí ho, pomiluje se s ním, a očkoli ho požádá, vše mu dá. Děti, zůstavši na ulici, nevědouce, jak blaze jest jejich doma sedícímu druhovi, budou ho bezpochyby litovati. Aťsi litují, nemají proč; dítku je s dobrým, laskavým otcem blaze, přeblyze! Podobně činí náš Nebeský Otec i s námi. Strážej nás všelikého neštěstí a povolává přímo k Sobě, a u něho je tak dobře, tak blaze, že si toho nelze ani představit, ani vyslovit!... Rozvažme si ještě toto: Praviš, že Bůh sesylá na tebe neštěstí pro tvé hříchy Považ jen, který otec po-